

## Älskade dotter

Solen sken medan de två kollegorna satt på den blomsterprydda terrassen och pratade om allt mellan himmel och jord. Speciellt vad de gjort i sina tidigare liv.

“Hur länge har du varit i tjänst nu?”, undrar den ena mannen, mest känd som konstapel Karl.

“Jag har jobbat i tre månader, innan det gick jag ur polishögskolan”

“Själv har jag jobbar i över 15 år nu, om du bara visste vad jag har sett.. Ska jag berätta om ett av de mest speciella fall jag någonsin varit med om?” frågade Karl som nu var i medelåldern.

Den nyanställda, en hyftsat ung grabb med namnet Daniel, kunde ju inte vara mer exalterad över detta, utan nickade hysteriskt.

“Jättegärna..!”

"Vi visste alla att det existerade. Barnhemmet låg där uppe på kullen och man hörde jämt om hur hemskt allt sades vara där. Ändå hade man inga konkreta bevis på att barnen skulle vara vanvårdade, eller bli dåligt behandlade. Det var bara okrossbara rykten.

Ett av barnen, Aline, syntes alltid i byn. Ett sött barn. Stora gröna ögon, gyllenblonda lockar. Busiga fräknar... Flera gånger hade vi frågat henne vad hon gjorde så långt hemifrån. Hon svarade aldrig. Vi började nästan tro att flickstackarn var stum! Hon sprang alltid iväg av för mycket frågor. Skygg som ett rådjur... Fast vad kan hon ha vart? Fem år? Ja fem år var hon

Hur som helst, en kväll hördes det skrik uppifrån kullen och hela poliskåren for dit. När vi kom dit var dock allt lugnt. Vi hade blivit motvilligt insläppta av personalen men alla barn låg i sina sängar och sov. Utom Aline. Hon såg klen och sömndrucken ut, fast inte på ett naturligt sätt.

-Hjälp.. viskade hon innan hon föll i djup sömn på slitna madrassen.

-Vad..? hann jag få fram innan ljudliga snarkningar hördes.

Nästa dag besökte vi barnhemmet igen. Barnen såg ovårdade och eländiga ut, men föreståndarna försäkrade oss om att barnen var i ett hälsosamt tillstånd.

När vi var på väg ut så hörde vi ett gällt skrik. Vi sprang in igen och såg att en av föreståndarna höll Aline i armen och en stor injektionsspruta i andra handen. Med all kraft pressade hon in kanylen i flickans magra överarm. Det gick inte många sekunder innan Aline föll medvetslös till golvet.

-Vad sysslar ni med? frågade jag hysteriskt medan kvinnan som gjort detta mot barnet förvånat vände sig om.

-Jag trodde Ni hade gått redan...

-Ja hade vi inte dragit benen efter oss hade vi ju aldrig fått reda på vad som försiggår här!, svarade min ena kollega.

-Drogar ni barnen?, fortsatte han.

-Nej absolut inte! Vi kallar det hjälpmedel för att förenkla vårt jobb!

Innan vi hann säga mer om detta avskyvärda som vi just fått reda på, så hade Aline vaknat till lite.

-Snälla pappa, hjälp mig!

Aline rörde lätt vid min arm. Jag blev häpen. Jag var ju inte flickans pappa. Men jag såg i hennes ögon, och värmdes av dess tårfyllda vädjan. Jag tog henne i famnen och bar ut henne till polisbilen med barnhemmets personal protesterande efter mig."

Den unga polisen lyssnade ivrigt på den äldre mannens historia. Under tiden kände han en liten hand på hans axel. Han vände sig förvånat mot den lilla flickan bredvid honom.

"Nämen hej Aline gumman, detta är Daniel en av mina arbetskamrater!" presenterar Karl mjukt.

"Aline..? Du menar att detta är..?" börjar Daniel och Karl nickar.

"Ja det är fyra år sedan nu."

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tricia Johansson med Poeter.se id #23826 innehar upphovsrätten